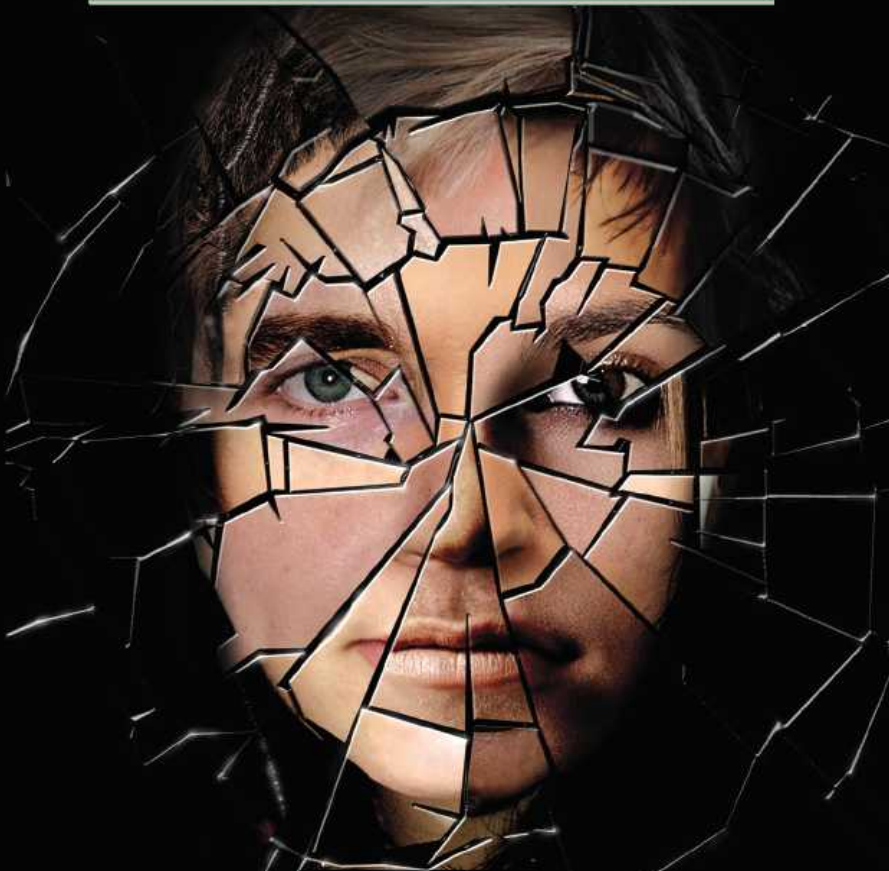

MARTIN MOUDRÝ

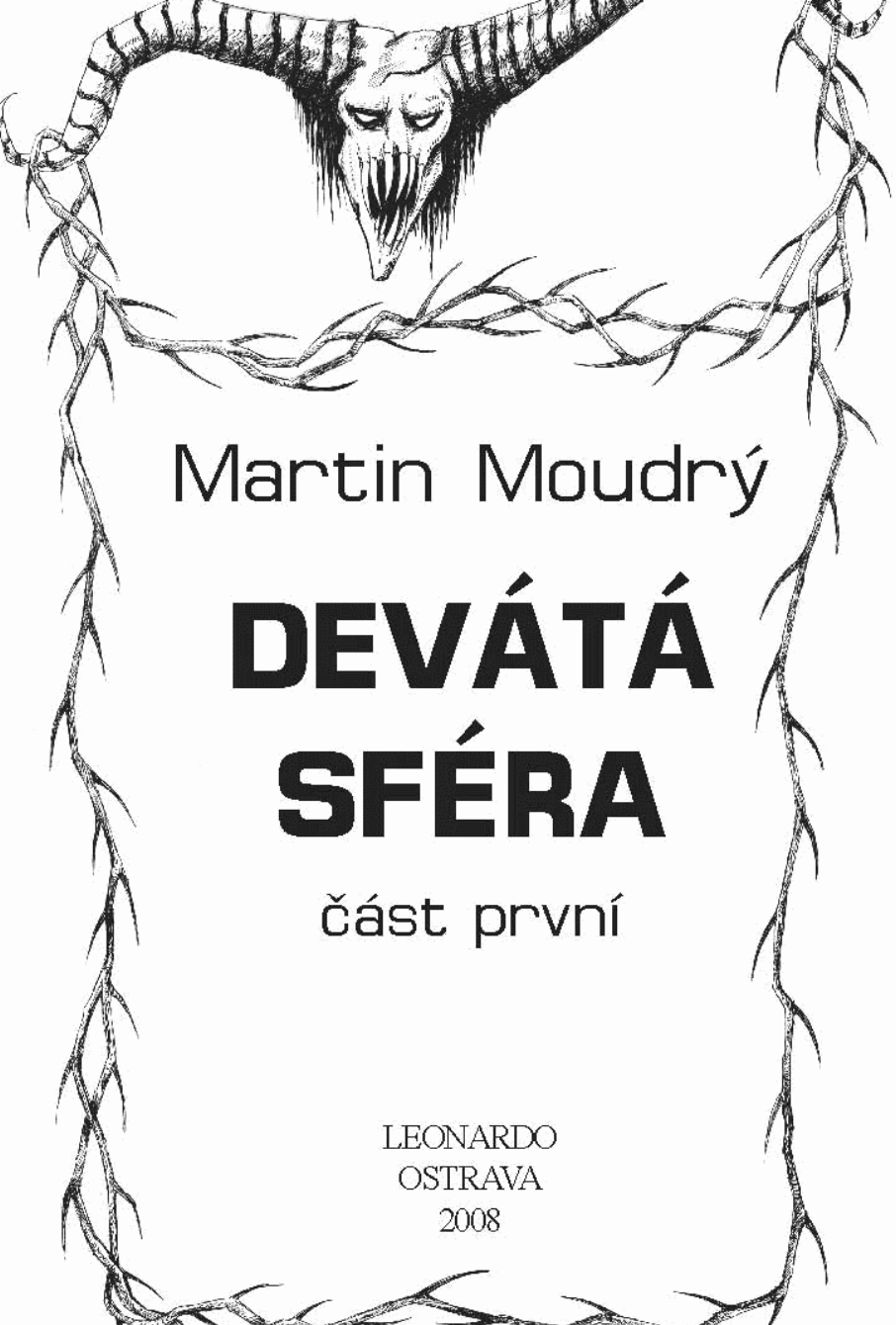
DEVATÁ SFÉRA

Část první

LEONARDO
OSTRAVA

Martin Moudrý

DEVÁTÁ SFÉRA

část první

LEONARDO
OSTRAVA
2008

Martin Moudrý
DEVÁTÁ SFÉRA 1

Copyright © 2008 by Martin Moudrý

Cover & Illustrations © 2008 by Martin Izák & Jana Komárková

For Czech Edition © 2008 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN PDF: 978-80-7477-005-0

ISBN PDF pro čtečky: 978-80-7477-006-7

ISBN ePub: 978-80-7477-007-4

ISBN Mobi: 978-80-7477-008-1

*Eudoxovi, Saille a vůbec všem věrným čtenářům.
A hlavně a především Ondřeji Čadovi
za jeho nedocenitelnou pomoc
při práci na této knize.*

Podle skutečné události

Obsah

PROLOG	8
VERONIKA.....	17
STAŘEC A KRISTÝNA	64
LUKÁŠ	110
OTEC STOKLASA	130
EUDOXUS	158
LADY ARIDANA.....	194
MARTIN.....	217
GARÁŽE	241
LETADLO	279

PROLOG

„Tak povol, ty svině!“ zamumlal jsem polohlasně a ještě jednou se pokusil přimět kouli dveří k poslušnosti. Mokrý, hustě padající sníh se mi snášel za límec, studil na páteři a vytvářel mi na zádech miniaturní verzi horského potůčku končícího kdesi hluboko. Příšerně to studilo.

Koule dveří se mi v ruce jen nefunkčně otáčela a odmítala mě pustit dál, do útrob paneláku. Zatracená práce! Ještě včera tady měli docela obyčejnou kliku a díru po fabce. Jestli je tedy tohle ten samý panelák, jako ten včerejší. Pozdně prosincový vítr zaskučel, zavyl a vmetl mi na temeno další porci sněhu. Zavrčel jsem cosi neidentifikovatelného, snížil stav zlatě opalizující tekutiny v láhvi na polovinu a zašátral za opaskem. Z cesty městem jsem si toho sice už moc nepamatoval, ale svou věrnou příruční zbraň bych měl mít pořád u sebe.

Horský potůček zbytněl novou dávkou sněhu, po mé páteři se proběhl mráz a málem se mi podařilo upustit láhev. Málem. Pak mé alkoholem zmalátnělé prsty konečně nahmátly rukojeť krátkého teleskopického obušku.

S temným huhláním jsem jej vytáhl na světlo pouliční lampy, prudkým švihem získal dobře půlmetrovou ocelovou trubku a pak už se do slavnostní atmosféry neslo řinčení rozbíjeného skla.

„Zalez, důchode!“ zahulákal jsem v odpověď nějakému vetchému zvědavci, který se vyškrábal z postele a šel se informovat na zdroj hluku. Děda pod dojmem mého hlasu vychrlil změt' nesrozumitelných nadávek a okno vysoko nade mnou hlasitě zapadlo. Dopřál jsem si další lok Jamesona (špunt jsem beztak kdesi ztratil) a prostrčil ruku roztríštěnou výplní dveří. Sice se mi podařilo rozříznout rukáv své oblíbené kožené bundy, ale to nevadí. Stejně už ji nebudu potřebovat.

Sevřel jsem v dlani ledovou kliku a rozbité dveře se konečně uráčily a pustily mě dál. Málem jsem se přerazil o práh, ale na poslední chvíli se mi podařilo ztracenou rovnováhu zase chytit. Dneska mám holt štěstí. Naposled v životě.

Kdesi snad v šestém patře se otevřely dveře a mě do očí udeřilo ostré světlo vchodového osvětlení. Milý důchodce zřejmě vyrazil ztrestat vánoční vandaly.

„Tak na tebe se posilním, senile!“ zamumlal jsem polohlasně alkoholem zmoženým hlasem. Whiskey v láhvi ublíženě zašplouchala, jak mi další dávka zmizela v hrdle. Pálilo to v krku, hrálo v žaludku a bolest řezající kdesi kolem srdce zase na chvíli ustoupila do pozadí. Taky dobře.

Sklo zmáčené roztopeným sněhem z mých bot zakřupalo, jak jsem se vydal do schodů. Zábradlí mi sice pod pravou rukou nějak uhýbalo nebo co, ale láhev jsem držel pevně. Obuch jsem svíral ve třetí ruce, nebo zůstal ležet na dlažbě. Nejsem si jistý.

Důchodcovy srdnaté výhrůžky se nesly studeným vzduchem chodby, já se nepřičetně usmíval a schody ubývaly.

Spíš než úsměv je to na mém obličejí jakási křeč či bolestivý škleb.

Srážka přišla asi tak v druhém patře.
Na odpočívadle.

„Vypadni vocaď, chuligáne, nebo zavolám policajty!“ popadl mě šlachovitý stařík za límec bundy, až jsem málem ztratil láhev, co přežila cestu přes půl města. To by nebylo dobré.

„Zavolej si koronárku!“ zavrčel jsem do neoholeného obličej. Podíval se na mě tak, že mě to donutilo zapátrat v destilátem otupělé paměti, jestli jsem náhodou nesáhl po špatném lékařském termínu. Jasně, že sáhl.

„Krematorium jsem myslel!“ rozsvítil se mi obličej. Stařík naopak potemněl, zbrunátněl a zřejmě se odhodlal k nějakému násilnému činu. Mouchy tou rukou zvednutou nad hlavu asi neodháněl. Takhle v prosinci.

„Ale dyť je to jedno,“ prozradil jsem mu ještě a jemně do něj strčil. Tedy chtěl jsem jemně...

Poplašený výkřik se rozlehl po celém paneláku, děda zaimitoval rukama počínání motýla při startu a pak se krásně – jako ve zpomaleném filmu – zřítíl ze schodů. Ozvalo se nehezky zapraštění následované nečekaným tichem rušeným jen zvukem podobným, jako když se někam pomalu valí pytel brambor. Já se sesul po zdi na zem a věrná láhev křápla o zem. Malýázrak – i teď zůstala celá.

Vděčně jsem ji políbil, zredukoval její obsah o další řadu loků a pracně se vysoukal zpátky do stoje. Zbývá mi ještě dobrých dvanáct pater a to není žádná sranda. Zvlášť, když se tu po chodbách kutálejí řvoucí důchodci ze schodů.

„Koronera jsem myslel!“ prohlásil jsem ještě do chodby přesně ve chvíli, kdy schodišťové světlo zhaslo.

Ještě že nemůžu zabloudit.

*

Události posledního roku mého života měly mimo jiné za následek i to, že se mnou z větší části vypitá láhev whiskey nehezky cvičila. Když člověk celý rok skoro nevezme alkohol do úst a pak téměř na ex vyprázdní sedmičku tvrdého, nemůže to dopadnout dobře. Myšlenky mi hlavou uháněly jako splašené, v pomalu se otáčející lebce do sebe opile narážely a já se přistihl, jak stojím

uprostřed schodiště, jednou rukou se opírám o stěnu a sugestivně vysvětluju jakési skvrně, že nahoru prostě musím. Taky jsem se jí tuším ptal na cestu, ale ta mrcha mi nechtěla odpovědět a já nemám tolik času, abych čekal, až se uráčí. Musím na střechu, než mi dojde Jameson.

Schody mi pod nohama nějak uhýbaly, zábradlí se ztrácelo v temnotě a kdesi pode mnou se otevřely další dveře. Tentokrát to byla ženská s pronikavým ječákem, co v životě neviděla jedinou mrtvolu. Jak jinak si vysvětlit ten procítěný řev.

Jazyk se mi v puse přilepil k patru, nohy se mi zamlely a před pádem mě zachránil snad jen anděl strážný. Kdesi hluboko v hlavě se mi vylíhla myšlenka na to, že odpočinek takhle na odpočívadle není vůbec špatný nápad. Koneckonců od toho se to jmenuje odpočívadlo, ne? No a ten dědek v druhém patře taky usnul skoro okamžitě, co si lehl na schody. Tak proč bych se nemohl natáhnout i já. Na sedmém schodě je to prý nejlepší. Ale zase bych mohl propásnout dávání dárků, nebo by se o mě mohl přerazit Ježíšek a to už bych psychicky vážně nemusel zvládnout. Nejdřív důchodce, pak Ježíšek, potom bych asi poblil schody...

Po velmi krátké úvaze (jestli se tomu tak dá říkat) jsem zavrhl odpočinek, Ježíška i výčitky svědomí a realizoval jen to zvracení. Dávivé zvuky zaplnily chodbu, alkoholový pach se zdvihl ke stropu a mně se dokonce trošičku pročistila hlava. Natolik, že jsem se opřel loktem o tlačítko přivolávající výtah. To, když se dveře začaly otvírat i kdesi v patrech nade mnou.

Nejsem si jistý, jak dlouho jsem tam čekal. Jen vím, že jsem během té doby dopil všechnu whiskey (kromě posledního – záchranného – doušku). Taky si pamatuju, jak mě napadlo, proč jsem vlastně nejel výtahem už zezdola. Jestli jsem to vyřešil, už zase nevím. Čas se nějak natahoval a zkracoval... a seshora se ozývaly přibližující se kroky. Pak to přede mnou tlumeně zarachotilo a výtah byl tu. Dveře mi sice byly trochu úzké, ale nakonec jsem se do nich trefil. Naštěstí. Ony ty kroky byly už docela blízko.

Jestliže schody a zábradlí vykazovaly v tento sváteční čas nebývalou pohyblivost, pak pro to, co vyváděla tlačítka výtahu, neexistuje pojmenování. Málem jsem z toho reje dostal mořskou

nemoc, než se mi podařilo trefit čtrnáctku. Pak mě nečekané trhnutí nosných lan srazilo do kolen, až poslední doušek ublíženě zašplouchal. O žaludečních šťávách ani nemluvě.

„Nesmíš usnout, nesmíš usnout, nesmíš usnout,“ drmolil jsem a snažil se vydrápat zpátky na nohy. Ne, že by to vyloženě nešlo, ale výtah se nějak houpal a nakláněl a zrychloval a zpomaloval, že mi z toho vážně dobře nebylo. A taky se točil. Hlavně se točil. Jestli tohle přežiju, budu se klidně moci dát k námořníkům.

Jako by teď měly nějaké plány do budoucna smysl.

*

Výtah zastavil takovým způsobem, až jsem se z toho málem znovu pozvracel. Vlastně žádné málem. Po bundě mi teď už tekl spíš už jenom lehce natrávený alkohol, než žaludeční šťávy a jestli jsem měl před chvílí, (nebo půlkou života, vážně si nejsem tím časem jistý) tedy jestli jsem měl před chvílí pocit, že se mi hlava pročistila, tak teď mi mysl zakrýval houstnoucí černý mrak. Pomaličku se mi snášel ke kůře mozkové, líně se převaloval a tvářil se, jako by mě chtěl celého zakrýt. Jako velká, černá, nadýchaná peřina. Jaké je to asi spát pod mrakem? Můžou se mraky vůbec tvářit? A proč by to vůbec dělaly?

Hlava mi padla na prsa, mé tělo ztratilo rovnováhu a skácelo se na stěnu výťahu. O spánek mi ťukla ostrá hrana plechového zábradlí. To mě zachránilo. Ještě pár sekund a imaginární mrak by mě uspal.

Ven jsem se spíš vyplazil, než vyšel. Světlo ze zaprášených mléčně zbarvených koulí schodišťového osvětlení pořád nehezky bodalo do očí a celá chodba vypadala příšerně nakřivo a rozostřená. Jako by někdo pomačkal plátno, na kterém byla namalovaná. Dělo se mi z toho šoufl a nebyl jsem se schopen postavit na nohy. Ta zastávka na dvoudecák nenáviděného rumu asi nebyl nejlepší nápad. Že jsem si ty dvoudecáky dal pak tři, bylo asi ještě horší. A nejspíš jsem si potom neměl obstarávat věrnou láhev. Nebo jsem neměl pít vůbec. Jako bych takovou možnost vůbec měl. A bez přípitku na rozloučenou by to stejně nebylo ono.

Ve chvílce jasného uvažování jsem si narovnal brýle na nose – tak jak byly, příšerně řezaly za jedním uchem. Vzhledu chodby to pomohlo tak, že bych tomu nevěřil.

*

Sousedí chudáka děduly měli naštěstí pro mne dost starostí s ním, takže se mě nevydal nikdo hledat. Měl jsem tedy dost času zvednout se na roztřesené nohy. Moje stará dobrá bunda to sice odnesla nehezkými odřeninami, ale po dnešní noci už stejně nebude použitelná pro nikoho, tak co. Stejně jsem z ní většinu omítky oklepal.

K plechovým dveřím vedoucím na střechu to bylo přesně osm schodů. Možná se mi to zdálo, ale s každým tím zdolaným schodem mi z organismu mizelo víc a víc alkoholu. Jako by snad nevyhnutelnost nadcházejícího vyvolala v mém těle nějakou reakci a opojná droga se přetavovala v hromady cukru. Aspoň na jazyku jsem měl nezvykle sladko.

Klika na střešních dveřích studila nejmiň o řád víc než její kolegyně dole.

Bylo mi to jedno.

*

Ledový vzduch mě uhodil do obličeje, až jsem zavrával. Do zad se mi zakousla hladová kuna se zoubky zchlazenými na teplotu kapalného dusíku. Kdyby mi na tom ještě záleželo, asi bych se začal strachovat o svoje zdraví. Ale během několika minut udělám něco, po čem se mě už žádná nemoc nedotkne. Tím jsem si jistý.

Dopotácel jsem se k okraji střechy a upřel dlouhý pohled na rozzářené město. Takhle z nadhledu nejvyššího paneláku mého rodného města je Karviná moc pěkná. Sníh jako by ve vzduchu tančil, hnán slavnostně naladěným větrem. Kdesi z dálky zní vánoční hudba produkovaná jedním ze supermarketů, ulice jsou takřka mrtvé a před chvílí nám začal Štědrý den. Mám rád Vánoce. Mám rád ty

uspěchané davy lidí kupující na poslední chvíle dárky pro své blízké. Mám rád červené nosy mladých holek zachumlaných do čepic, šál a dalších tun teplého oblečení. Mám rád ten slavnostní shon. Vlastně to všechno nenávidím.

Město zářilo, ve vzduchu se nesla vůně sněhu a mně se po tváři koulely slzy. Nevadilo mi to. Ta bolest uvnitř mě je po nich maličko snesitelnější.

Jen posledních pár minut už to nějak nepůsobí.

Nejvyšší čas to celé zabalit.

*

Zhluboka jsem se nadechl studeného vzduchu, jedna z milionů vloček mi zemřela v chřípí a já si přiložil hrdlo láhve k pomalu omrzajícím rtům. Dřív, když jsem si tuhle chvíli plánoval, jsem vždycky v duchu pronášel nějaké dojemné, srdcesvírající rozloučení. Něco osudového, bolestného. Ted' jsem se jen křivě ušklíbl. Z dlouho plánovaného patetického gesta se jediným okamžikem včerejší noci stala životní nutnost, spása, vykoupení. Veškeré pozlátko slavnostnosti opadlo a zůstala jen holá, krutá pravda. Utíkám. Utíkám od příšerné bolesti. A možná i od těch podivných stvoření, která žijí tam dole, pode mnou. Stvoření, která se dokáží vřele usmívat do obličeje a ve stejnou chvíli otáčet dýkou vraženou do zad. Nemám je rád. Nenávidím je víc, než cokoli jiného s výjimkou svého života. Nejsou to pro mě lidi, nejsou to ani zvířata. Ani krysa není schopná zradit tak, jako takzvaný člověk.

Jednou z těch průpovědek, co jsem si představoval, bylo i „Zříkám se vaší rasy, nechci s vámi mít nic společného“. Ted' mě nějaké průpovědky nezajímaly. Ta příšerná bolest už zase zvedala hlavu a já už mám jen jeden tlumící doušek. Obrátil jsem jej do sebe, odhodil prázdnou láhev přes okraj střechy a zařval z plna hrdla: „Všichni chcípňte, nemám vás rád!“

Pak jsem pomalým, téměř pevným krokem nakráčel doprostřed střechy, zhluboka se nadechl toho vánočního vzduchu prosyceného svátečností a rozběhl se, jak nejrychleji jsem dokázal.

Jeden krok, druhý, třetí...

Okraj střechy se přiblížil rychlostí rozjetého vlaku.

Čtvrtý, pátý, šestý...

Mocným odrazem jsem se vyhoupl na betonový rantl.

Sedmý...

Sedmý krok už byl do prázdna.

*

Nepředstavitelný závan zimy mi nadmul bundu, vehnal potoky slz do očí a já se najednou nemohl ani nadechnout. Alkohol mi z krve zmizel jako mávnutím kouzelného proutku a přibližující se chodník zatím hluboko pode mnou mi vyrazil naproti.

Ne, nedostal jsem strach, nepopadla mě hrůza, nezačal jsem rvát věren pudovým instinktům. Jen jsem se široce usmál, roztáhl ruce a mysl mi zaplavilo duševní teplo.

Už jen pár sekund a budu mít pokoj od všeho.

Bolest zmizí.

Já zmizím.

Usmál jsem se ještě šířeji.

Chodník se přiblížil na pár metrů.

A před očima mi proběhl celý můj život.

*

Nebo aspoň kousek.

VERONIKA

„No tak, Mart’o, vstávat!“ prodral se zvonivý dívčí hlas mými těžkými sny. Nerad se probouzím, jsem ten typ člověka, co by s chutí prospal konec světa.

„Ale no jo, vždyť už jsem vzhůru,“ zamumlal jsem spánkem zmalátnělým jazykem. Státní svátek, upálení Mistra Jana Husa, volno, pohodička, příjemno v posteli a já musím ven. Že jsem vůbec s nějakou pitomou akcí souhlasil.

Veronika mě s pobaveným úsměvem sledovala, jak se hrabu z postele. Často si ze mne dělává legraci, že spíš než vstávání připomínají tahle má probuzení exhumaci. Mně to moc legrační nepřijde.

Dopotácel jsem se do koupelny, nechal se ledovou vodou jakž takž uvést do provozuschopného stavu a s bodnutím závisti zaznamenal, že moje láska se jen otočila na druhý bok a už zase vesele spí. Má to tak někdo štěstí.

Naházel jsem do sebe narychlo snídani, na sebe oblečení a už mi pod okny troubil klakson auta. Lukáš je dneska nezvykle dochvilný, hnusák jeden.

V rychlosti jsem Verču líbl na tvář (jen sladce zavrňela) a pak už za mnou dveře našeho společného bytu zapadly. Kdesi uvnitř mě se pomaličku vylíhl pocit, že bych se měl na nějakou chlastačku s kámoši vykašlat a zůstat hezky doma. Ono vyčistit si mozek po

dlouhé (předlouhé) době náročného pracovního nasazení, přesčasů a vypjatých nervů není špatné, ale strávit den v posteli se svou láskou je přece jen o něco lepší. No, ale když už jsem to slíbil...

S Lukášem a jeho přítulkou jsem si potřásl rukama, nacpal se na zadní sedadlo jeho obstarožní škodule a pak už se jelo. Pocit, že nedělám dobře, se ještě prohloubil.

*

Cesta uběhla v družném hovoru celkem rychle. Zastavili jsme před chatkou, kde už stepoval zbytek účastníků chystané akce. Dva z nich jsem znal z mého bývalého zaměstnání, zbytek jsem viděl poprvé v životě.

„Tohle jsou Tomáš a Jakub,“ představil mi Lukáš dva neznámé. „Tohle je Jaff,“ byl jsem představen i já svou internetovou přezdívkou. Jelikož jsme měli ve firmě Martinů víc, začalo se mi tak říkat docela běžně. Nebránil jsem se, vlastně se mi docela líbí mít jméno, co jsem si dal sám.

„Nazdar,“ přijal jsem podávané pravice, potřásl rukama i zbytku kamarádů a pak se vyrazilo do blízkého krámků. Pro něco na rozjezd.

Z nuzného výběru místního alkoholu jsme nakonec nakoupili šest lahví tuzemáku a pár dvoulitrovek kofoly. Ne, že bych proti českému rumu něco měl, ale osobně bych dal přednost spíš té vodce. Ale co, když už se to koupilo...

Zbytek dne a večer se mi už nějak slévá. Nejdřív se zábava rozbíhala celkem pomalu, pak se hladina alkoholu v krvi všech zúčastněných pomalu, pomaličku začala zdvíhat a pak padl návrh, aby se šly hrát šipky. Byl tuším Radimův, ale tak docela jistý si tím nejsem. Tou dobou se mi už hlasy začaly spojovat do monotónního šumu. Ani si moc nepamatuju, jestli jsme ty šipky hrát šli. Jen vím, že někdy později jsme vyrazili pro další lahve... taky mi někdo vypil mou sklenku... já pak zase jeho... televize hrála... my se smáli jako blázni... a pak jsem musel asi usnout, nebo co.

*

Nevím, co mě probudilo. Snad nepohodlná poloha, snad absolutní ticho. Opíral jsem se pravou tváří o studený porcelán a rukama objímal záchodovou mísu. Otláčenina mírně bolela, ale jinak mi bylo celkem fajn. Jen brýle se mi poděly neznámo kam.

S poněkud nejistým pocitem v nohou jsem vstal a vyšel z WC. Uvnitř se svítilo, ale jinak byla všude tma a ticho. Dokonce ani to Lukášovo štěně nebylo nikde slyšet. Opatrně, potichoučku jsem zhasl a vydal se najít nějaké místo na přenocování. Z toho, jak je všude klid, jsem usuzoval, že jsem to asi s tím zatraceným tuzemákem trochu přehnal. Když mi hlavou bleskla vzpomínka na nesouvislé věty pronášené v ruštině, rázem jsem věděl, že dnešní akce patřila k těm bouřlivějším. Nevím, proč mluvím rusky, když se napiju víc než zdrávo, ale je to neklamné znamení, že přestávám vědět, co dělám. Já totiž rusky *neumím*.

Dopotácel jsem se do kuchyně (nebo kam) a rozhlédl se vůkolní tmou. Zpod stolu vyrazilo něco malého, bílého, hlasitého.

„Šššš!“ udělal jsem na zuřivé pudlí štěně. Jestli něco, tak ho to ještě víc našťvalo. Chystal jsem se mu vysvětlit, že takhle vzbudí celý barák, ale nedostal jsem se k tomu. Odkudsi se vynořil i majitel psa, otázal se (poměrně nelogicky) jestli chci někam spát a po mém souhlasu mě vybavil polštářem a dekou. Uložil jsem se s tím vedle kýmsi obsazeného gauče a do pěti sekund nevěděl o světě.

To zas bude ostudy.

*

Jak nerad se probouzím, tak ty chvíle na rozhraní spánku a bdělosti mám rád. Než se objeví první myšlenka, než si uvědomím sebe sama, než zapadnu do vyježděných kolejí svého života. V těch chvílích nemám žádné starosti, nic mě netrápí, nic mě nebolí. Je mi prostě fajn.

Přesně takhle příjemné to bylo i tentokrát. Chvilku. Pak se mi zrak zaostřil na blízkou pudlí tvář, v hlavě mi s jásotem vyrazilo hejno sršňů nacvičovat letecký den a já zjistil několik zajímavých věcí. Jako třeba to, že mi někdo vyrval jazyk a nahradil ho jakousi

cizí koženou věcí. Potom taky to, že i pudlí štěně se dokáže dívat pohrdavě. Další zjištění už byla příjemnější. Brýle jsem objevil na stolku, sice trochu špinavé, ale jinak v pořádku. Možná se mi to jen zdálo, ale mám dojem, že jsem si chvíli myslel, že skončily v tom záchodě.

„Záchod, bože...“ zanaříkal jsem. To zas bude ostudy.

Když jsem se vyhrabal z tvrdého provizorního lože, následovaly další poznatky. Klouby se mi ohýbaly nějak divně, hlava se nehezky točila a chuť v puse byla taková, že bych to nepřál nejhoršímu nepříteli. Nenávidím tuzemák. Znechuceně jsem se zašklebil na psa a pokusil se vyčistit neznámé fleky na své optice. Sice to nešlo, ale můj výraz zahnal opovržlivě se tvářící zvíře kamsi do hlubin bytu. Taky dobře.

Byl jsem asi v polovině druhé čočky, když se přímo přede mnou otevřely dveře a do neostrého zorného pole mi vplula polonahá Lukášova holka. Kateřina se jmenuje, má krásné tmavé vlasy, hluboké modré oči a moc pěknou postavu. Ne, že by mě to v téhle chvíli seabemín zajímalo.

Půvabné stvoření zahuhňalo, prosmýklo se kolem mě a zmizelo kdesi v koupelně. Z gauče za mnou se mezitím zdvihlo další stvoření – tipoval bych to na Radima, ale já takhle bez brýlí vidím vážně docela blbě. Protáhl se, vrávoravě vstal a toporně mi zmizel ze zorného pole. Lidská povaha je něco úžasného – kdesi uvnitř mě zahrálo vědomí, že blbě nejspíš nebude jen mně.

*

K snídani byla zbylá kofola. Kofola a nepřítomné pohledy. Nepřítomné pohledy a kocovina sálající ze všech přítomných očí. Pes strčil hlavu do dveří, vážně si nás změřil a pak už jsem ho nikdy neviděl. Tomáš s Jakubem se prý vypařili někdy před půlnocí, bylo mi kýmsi sděleno. Parchanti, jim takhle blbě asi nebude.

Téměř beze slov jsme vyšli před chatu a snad se ani pořádně nerozloučili. Léto neléto, byla zima, zuby mi nekontrolovatelně

jektaly a z představy dne stráveného v zaměstnání se mi zdvihal žaludek.

Jediné, co mě hřálo u srdce, bylo vědomí, že to přece jenom nebylo zase tak špatné. Vidět kamarády po dlouhých dvou měsících, zapomenout na práci, dostat z hlavy všechny starosti a chovat se chvilí jako normální chlap. Teda jako hovado. No, to je jedno.

Lukáš mě vysadil před budovou Technoprojektu, kde pracuju. Podali jsme si ruce, něco zamumlali a já vyrazil vrávoravě ke vchodu. Hlavou a hučením v ní mi prolétl šíp závisti – ten mizera si moudře vzal dovolenou, mě něco takového nenapadlo. Když se to tak vezme, jsem spíš usedlejší člověk. Rusky moc často nehovořívám.

*

Jestli mi někdy den v práci připadal jako nekonečný, tak jsem nevěděl, co to nekonečno je. Vypil jsem snad pět litrů vody. Zjistil jsem, že brýle nejsou ani tak špinavé, jako spíš odřené o tu záchodovou mísu. Taky jsem zjistil, že přes ně vidím pořád stejně, jen nesmím moc koukat bokem. Jinak jsem jen seděl, snažil se nehýbat a civěl do monitoru. Děkoval jsem při tom neznámým božstvům práce za to, že dneska přijela delegace z Prahy. Šéfové se zavřeli v kanceláři, nechali si přinést kávu a o své poddané se nestarali. Kdybych měl vykazovat jakoukoli smysluplnou aktivitu, asi bych se u toho zhroutil.

Na monitor se dá tupě zírat celých osm hodin bez jediné užitečné myšlenky.

Nenávidím tuzemák.

*

Veronika mě přivítala jako typický představitel ženského pokolení. Nejdřív hromada řečí, pak teplá polívka a nakonec uložení do postele doprovázené milým pohlazením po čele. „Manželské“ povinnosti budeme muset nechat na jindy.

*

Druhý den už mi nic nebylo. Ty další taky ne.
Můj život se vrátil do vyježděných kolejí.
Na pár dlouhých měsíců.

*

Mám rád Vánoce. Miluju ty nervózní davy lidí, mám rád vánoční hudbu znějící na každém rohu a hrozně rád chodím s Verčou po nákupech. Dělává si ze mě legraci, že asi nejsem normální chlap. Normální chlap prý nákupy *nenávidí*. Já jí na to odpovídám, že spíš než běhání po obchodech mám rád chvilky s ní. Pokaždé se potěšeně zapýří a odvěti, že to na věci nic nemění.

Letos to vypadá na pořádnou, sněhem prosycenou zimu, takže se moje milá choulí v kožíšku a tlusté pletené čepici. Ta, spolu s červeným nosem, jí sluší tak, že ji mám chuť povalit do sněhu a dělat s ní takové věci, až by maminky musely dětem zakrývat oči.

Je den před Štědrým dnem a já se na zítřek těším jako malé děcko. Ne snad kvůli dárkům, kaprovi, našemu rozzářenému stromku nebo vánočnímu milování. Tedy *nejen* kvůli tomu. O těchhle Vánocích plánuju dát Veronice něco důležitého, osobního, něco, na co se těším už dobrého půl roku. Malý, nádherný, zlatý zásnubní prsten.

Ten, co ho ještě musím jít koupit.

*

Jasně, mohl jsem se vymluvit na to, že chci jít pro mou milou sehnat ještě nějaké překvapení, ale nechtěl jsem jí to říct takhle na rovinu. I když by nemohla tušit, jak velké překvapení myslím, stejně by to nebylo ono. Tedy, asi by to bylo jedno, ale já cítím, že čím větší překvápko, tím líp. Takže se jí budu muset zbavit nějak nenápadně.

Jenže jak?

Nakonec – po dlouhých, předlouhých minutách přemýšlení – mě nenapadlo nic lepšího než trapně nasimulovat neexistující telefonický hovor. Hádal jsem se do vypnutého telefonu se šéfem, zuřivě obhajoval právo na svoje soukromí a připadal si přitom jako vůl.

„Nedá se nic dělat, já do té firmy fakt musím,“ pokrčil jsem omluvně rameny a vykouzil na tváři provinilý výraz. Jelikož jsem právě sehrál brutálně amatérské divadlo, šlo mi to provinění docela dobře.

„Ale za hodinku, maximálně dvě, jsem doma a uděláme si super večer, OK?“ vlepil jsem ještě Verče pusu na pusu a odchvátal do firmy.

Tedy jako.

Směr jsem obezřetně změnil až po několika stech metrech. Jedna ulička, druhá ulička a už jsem vcházel do malého, útulného zlatnictví. Ten jemně tepaný prsten mám vyhlídnutý už řadu měsíců. Chodívám se na něj dívat snad každý týden, jak mi to vyjde. Pokaždé při tom trnu, aby mi ho neprodali, což mým napnutým nervům moc neprospívá. Jasně, mohl jsem ho koupit už dávno, tak špatně zase nevydělávám. Jenže na tomhle je něco osudového. Koupit prsten před nejkrásnějšími svátky roku, hned následujícího dne požádat svou milovanou o ruku... Osudovost, to je zkrátka moje.

*

Z obchodu jsem vyšel sice o pořádných pár tisíc chudší, ale zato se mi kolem žaludku svíral zvláštní pocit. Nervozita říznutá nadšením, nejspíš.

Jelikož mi cesta do zlatnictví i s nákupem nezabrala víc než pár desítek minut, zapadl jsem na další dvě hodiny do útulné kavárny hned na Kuřím rynku. Popíjel jsem kapučíno, sledoval za oknem bruslící omladinu a krabička s prstenem mě hřála v kapse ještě víc než to kafe v žaludku. Každou chvíli jsem vrhal pohled na hodinky, ale nedovolil jsem si odejít dřív, než velká ručička dvakrát obkroužila ciferník. Když už svůj nákup maskuju přesčasem v práci, tak to maskování taky musí nějak vypadat.

*

Celou cestu domů jsem se skoro vznášel, miniaturní krabičku bezpečně zapnutou v jedné z kapes své kožené bundy. Já, na rozdíl od Veroniky, jsem člověk chladnomilný. Protiklady se prý přitahují.

V mém případě je ta přitažlivost přímo enormní.

*

Doma mě čekalo překvapení.
Daleko, daleko větší, než jsem chystal své milé já.
Jen ne tak příjemné.
Moje milá se vypařila.

*

Nemyslete si, že jenom sedíme doma a zahříváme postel jako dvě hrdličky. Počáteční zamilovanost nás ani po víc než roce společného bydlení neopustila, ale samozřejmě máme oba svoje známé. Já své kamarády sice vídám zhruba tak čtyřikrát do roka (práce je prokletí, žrout času a zkáza přátelství lidského, to by měl někdo vytesat nad vchod Úřadu práce), ale Verča si čas na svoje kamarádky najde podstatně častěji. No jo, holky to taky mají podstatně jednodušší, než my chlapi. Jim stačí kávička v bytě, kdežto my musíme hezky poctivě na pívíčko do hospy. To je pak těžké.

Ale zpátky k tématu. Chtěl jsem tím vším říct, že nepřítomnost mé milé by mě za normálních okolností nijak nevyplašila. Jenže teď bylo na první pohled vidět, že tohle jsou všechno, jen ne normální okolnosti. Z bytu totiž zmizela nejen Veronika, ale taky většina jejích osobních věcí. Oblečení, boty, pár oblíbených knížek a DVD. Jedna věc naopak přibyla.

I když věc...
Vzkaz.

Našel jsem ho až po čtvrt hodině nechápavého procházení našeho minibytečku. Byl napsaný stylově rtěnkou na zrcadle a z

roztřeseného písma jsem byl schopen poznat, že jej má milá psala ve stavu hodně blízkém vražednému vzteku. Jinak jsem toho totiž moc nechápal.

„Viděla jsem to video,“ stálo na zrcadle.

*

Stál jsem před zrcadlem, na tváři výraz tupouna obecného. Ať jsem přemýšlel, jak jsem přemýšlel, nenapadalo mě jediné video, které by mohla mít Veronika na mysli. O tom, že by kvůli nějakému filmu zmizela z bytu bez vysvětlení, ani nemluvě.

Poškrábal jsem se nerozhodně v rašicím strništi, vylovil z kapsy mobil a vytočil její číslo.

Tak rychle mi ještě nikdo nikdy nezavěsil.

Zkusil jsem to podruhé, zkusil jsem to i potřetí.

Při zhruba padesátém pokusu jsem to vzdal. Nezbylo než si přiznat, že se mnou moje láska odmítá mluvit.

„Jenže proč, kua, proč?“ tázal jsem se prázdného bytečku. Z jeho opuštěné tichosti na mě začala sedat deprese. Po čele mi už asi půl hodiny tekly vydatné potůčky potu, kolem kloubů mě tak divně mrazilo a úzkostí se mi nehezky třásly ruce. Měl jsem pocit, jako by mě někdo vytáhl z příjemného snu a hlavou napřed mě zarazil do studeného hrobu. Nejspíš mého vlastního.

Usadil jsem se na gauč, obrátil do sebe hrnek čaje z termosky a sevřel si hlavu v dlaních. V krku mě začalo nepříjemně škrábat, ale to mě v tuhle chvíli nezajímalo ani dost málo. Co jen to přeletělo Veronice přes nos? Jaké video? Kde mohla vidět nějaké video?

V tu chvíli mě osvítil záblesk nápadu.

Nebo spíš odlesk monitoru.

Ztěžka, pořád ještě navlečený do bundy, jsem došel až k našemu společnému počítači a pohybem myši zahnal spořič obrazovky do hlubin elektronické neexistence. Na pozadí s palmami, pláží a teplým mořem jasně zářilo jediné malé okénko ícéqéčka. Je to celkem ironie, ale v tu chvíli jsem necítil ani stín obav. Vůbec mě nenapadlo, že by

mi Lukáš mohl psát něco, co by mohlo mít se stávající situací cokoli společného.

To poznání nepřišlo ani ve chvíli, kdy jsem si přečetl krátký řádek textu.

„Docela prdel co?“ stálo tam.

To poznání přišlo až pak.

Ve chvíli, kdy mi zrak padl na info o uloženém souboru.

*

Samozřejmě, bylo to video. A samozřejmě, bylo to *to* video.

Sesypal jsem se na otočnou židli a zíral jako na svaté zjevení. Na videu jsem byl já, jak jinak. Kromě mě tam byla ještě postel, pomačkaná prostěradla a Kateřina. Lukášova holka. I přes mizernou kvalitu videa – zřejmě mobilem pořízeného – jsem toho z ní viděl daleko víc, než tenkrát naživo. Její dlouhé, opálené stehno se tisklo k mým intimním partiím, kulatý zadeček se rytmicky vlnil a štíhlé paže mě ovíjely jako hedvábní hadi. Záplava dívčích vlasů mi napůl zakrývala obličej, moje levá ruka objímala mladé tělo kolem pasu a pravá zlehka spočívala na dívčině šíji. Boltec jejího levého ouška nejspíš končil mezi mými zuby, ale to už jsem si jen domýšlel.

„Do prdele, to ne!“ vydechl jsem hlasem prosyceným hrůzou, když mi došlo, jak tenhle pohled musel zapůsobit na Veroniku. Zkoušeli jste někdy poznat z videa zachyceného mobilním telefonem duševní stav natáčeného? Věřte mi, je to nemožné. Ve skutečnosti jsme byli tenkrát Kateřina i já tak *mrtví*, že jsme nemohli vědět o světě. Aspoň ve mně tedy nevzbudil pohled na erotickou scénu vůbec nic, ani záblesky vzpomínky. Kateřina se nejspíš jen tak vrtěla ze spánku, kdežto mé ruce nejspíš někdo do intimní pozice naaranžoval. Aby byla větší sranda. Jenže kdo něčemu takovému uvěří? Na videu to *vypadalo* tak, jako bychom si nespoutaně užívali, alkoholem maximálně příjemně povzbuzeni.

Vzápětí mě v těsném závěsu napadly dvě myšlenky.

První: Ve skutečnosti se nic nestalo, nic jsem neprovedl.

Druhá: Veronika to musí pochopit. Prostě musí!

Vždyť já ji přece miluju!

*

Po deseti dalších zavěšeních mi došlo, že celá věc možná nebude zase tak jednoduchá. Vyťukal jsem na svém staříčkém telefonu SMS odeslal a modlil se, aby ji moje milá okamžitě nesmazala. Musí si ji přečíst, prostě musí, drtil jsem mezi zuby a utíral mastný pot stékající mi po čele. Při tom předvánočním proplétání se mezi lidmi jsem někde musel buď chytit pořádnou chřipku, nebo jsem v šoku.

Přesto jsem horečně uvažoval, co dál. Kam by se Verča mohla vrátit takhle den před Vánoci? K nějaké kamarádce, k rodičům, nebo kam? Jestli opravdu k rodičům, tak mě čeká dlouhá cesta na jižní Moravu, bušení na vrata, nepřátelské pohledy, moře a oceány vysvětlování z mé strany, záplavy uštěpačností z jejich. Tedy s Verčíným tatíkem jsme si celkem rozuměli, ale budoucí tchyně... No, u rodičů snad nebude.

Dal jsem jí přesně patnáct vteřin, ani o sekundu méně, ani o sekundu víc. Pak jsem znovu zvedl telefon a nechal jej dlouze, předlouze zvonit. Když se ze sluchátka ozval dívčí hlas, málem mi srdce vyskočilo z krku. Když mi došlo, že je to jenom automatická operátorka oznamující mi, že uživatel je mimo dosah, dopadlo zase na své místo. Nebo možná o dost hlouběji.

Posílat v této situaci další esemesky nemělo smysl. Hodil jsem do sebe dva paraleny, utáhl tkaničky na botách a vyrazil do houstnoucí chumelenice.

Většinu jejích kamarádek znám. Sice nijak dobře, ale přesto ano. Teď jsem byl rozhodnut proběhat klidně celou noc, jen když z některé vyrazím tajemství, kam se moje Verča uchýlila.

Že by některá žena dokázala odolat mému zoufalému, štěněcímu pohledu protknutého stoupající horečkou, tomu jsem absolutně nevěřil.

*

Víra je zvláštní věc. Stačí tak málo a nezbyde z ní nic.

Z té mé zůstaly pouhé trosky jen pár chvil poté, co jsem zazvonil u dveří první Veroničiny kamarádky. Lenka se jmenuje a má krásné modré oči. Ty oči dovedou vyzařovat takové vražedné světlo, že bych tomu ještě před okamžikem nevěřil. Před okamžikem, ve kterém na mě zasyčela jako kočka a vzápětí mi zabouchla dveře před nosem.

Veronika zřejmě roznesla zprávu o našem malém nedorozumění rychlostí blesku.

Moudře jsem odolal pokušení opřít se o zvonek a stát tam tak dlouho, dokud mi Lenka znovu neotevře. Místo toho jsem vyrazil dál.

*

Sníh se sypal, teplota mého těla stoupala, ta venkovní naopak klesala a moje nálada dopadla s hlasitým třeskem kamsi na dno čirého zoufalství. Zbývají mi pouhé dvě kámošky a jeden mládenec, se kterým chodila ještě přede mnou. Toho si nechám nakonec, až mé zoufalství dosáhne vrcholu.

Zrovna ve chvíli, kdy jsem vážně uvažoval, že se na všechno vykašlu, mi v kapse zazněl telefon. Vytrhl jsem ho málem i s kapsou. Ne, Veronika nevolala. Jen se mi vybila baterka.

Těch zklamání na mě začíná být dneska trochu moc.

*

Do opuštěného bytu jsem se vrátil pár minut po půlnoci. Tedy na Štědrý den. V botách mě záblo, nos jsem mrazem necítil a oči jako by mi někdo otočil každé o devadesát stupňů kolem jedné z os. Bulvy se tím pohybem nehezky zahřály – cítil jsem, jak kdesi uvnitř nich žhne ohniště o teplotě čtyřicet stupňů Celsia. O moc menší horečku jsem mít nemohl; vločky se po dosednutí na mé čelo odpařovaly se slabým syčením.

Ani jedna z dívek, které jsem navštívil, mi nebyla schopná nebo ochotná pomoci. Imitace kočky se sice už nekonala žádná, ale ty blýskavé pohledy taky nebyly nic hezkého. Veronika zřejmě podala všem detailní popis mých morálních kvalit. Aspoň tedy mám ten pocit – většina lidí mi totiž neříká sviňáku hned, jak mě spatří stát přede dveřmi.

Na to, abych šel navštívit i jejího bývalého, už jsem morální síly nesebral. Shodil jsem ze sebe oblečení, nacpal se dalšími paraleny a zahučel do peřin.

Spánek prý léčí. Když se vám v horečnatých snech vracejí nejdůležitější sny uplynulého dne, tak ani moc ne.

*

Vzbudil jsem se s pocitem, jako by mě šoupli do rybníka. Byl jsem promočený, nekontrolovatelně jsem se třásl a útroby mi probíhala taková zima, že jsem měl strach o sklovinu na drkotajících zubech. Chtělo to doktora, chtělo to léky, chtělo to horký čaj a starostlivou bytost po mém boku. Místo toho jsem měl jen odporné vzpomínky na minulý den a neodbytný pocit, že prostě musím z postele a situaci řešit.

Převlékl jsem se do suchého, dojedl krabičku tabletek a zapnul počítač. Jestliže Verča nezvedá můj telefon, bude jí muset zavolat někdo jiný.

Lukáš kupodivu na ICQ byl. A dokonce online.

Potlačil jsem nezvladatelnou, gigantickou, nepředstavitelnou chuť přísahat mu pomalou smrt a místo toho mu třesoucími se, neposlouchajícími prsty vyťukal mírně znějící dotaz.

„Proč? Kurva proč?“

„co proc,“ dostalo se mi milostivě odpovědi po pěti minutách. Nenávidím lidi, co neumějí používat diakritiku.

„Proč jsi jí to poslal?“

„to sem poslal tobe prdel co“

Potlačit tuhle vlnu nenávisti mi sebralo zbytek duševních sil. Nejsem násilný člověk, vážně ne, ale mít Lukáše teď po ruce, nezachránil by ho ani zázrak, ani pokročilost lékařské vědy.

Sebral jsem zbytek sebeovládání a mírně, jako sám pánbů dobrotivý, mu vysvětlil, co se stalo, kdo video viděl a k čemu to vedlo. Svě bloudění po kamarádkách, své ponížení, nemoc i beznaděj, jsem radši vynechal.

„sory to jsem nechtel,“ vyťukal můj „kamarád“ po dalších několika minutách.

Znovu jsem zvládl přívál vzteku a celkem podrobně mu vylíčil, že od něj potřebuju, aby to jako původce celého vtipu Veronice vysvětlil. Lukáš se sice chvíli vytácel, že je mu to blbé, ale nakonec souhlasil.

Následující minuty jsem strávil jako na španělské židli, oblíbeném to mučidle inkvizice. Sice pode mnou nikdo nerozdělával oheň, ale zato mě příšerně bolela záda a bylo mi na zvracení. Napadlo mě, jestli se člověk nemůže předávkovat paraleny. Taky mě napadlo, že kdyby někdo dokázal vymazat ty zatracené události před pěti měsíci, rád bych si za to na španělskou židli na chvíli sedl. Rád bych udělal cokoli.

„sem ji to vysvetlil v pohode,“ blikla mi do očí zničehonic další zpráva.

„Jo? Je to v pohodě?“ vyťukal jsem já a prsty se mi tentokrát třásly tak, že jsem to nezažil. Že mi ze srdce spadl balvan zvrací Mount Everestu, o tom ani nemluví.

„no to nevím ja ji rekl co jsi chtel a ona rekla jako ze fajn a zavesila to jsem se ptal ja jestli je to uz v pohode“ zchladil mé nadšení Lukáš.

Nenávidím, *nenávidím* lidi, co nedokáží použít interpunkci.

Nechal jsem odpověď odpovědí a dopotácel se ke svému oblečení. Než se mobil nabil natolik, aby zvládl krátký hovor, málem jsem se zbláznil. Pak mi trvalo dobrých deset minut, než jsem ze seznamu vybral Veroničino číslo. Miniaturní nekонтрастní displej se mi chvílemi vzdaloval, chvílemi přibližoval a chvílemi rozostřoval stejně jako zbytek světa okolo mě. Ze všech sil jsem si toho nevyšimal.

Následující volání bylo snad nejdelší v mém životě.

Do ucha mi znělo monotónní vyzvánění, nervozita mnou klepala jako záchvat epileptikem a já se modlil, doslova *modlil* k jakýmkoli mocnostem, které by mi mohly pomoci.

Od té doby vím, že modlitby jsou úplně k ničemu.

Zase to položila.

*

Zbytek vánočních svátků si moc nepamatuju. Nevím, jestli jsem vážně dostal nějaký nervový šok, nebo co, ale chřipka na mě zaútočila nepředstavitelnou silou. Byl jsem schopný jen tak tak se doploužit na záchod, ke sporáku a čaji a zase zpátky do propocené postele. Přesto jsem se při každém probuzení pokoušel Veronice dovolat, přesto jsem jí psal procítěné sms a znovu a znovu hypnotizoval displej mobilu, jestli se přeci jen neslitovala a neposlala byť jen jednoslovnou odpověď. I ta nejdrsnější slova by mě bývala potěšila. Znamenalo by to aspoň miniaturní naději, aspoň kousek komunikace. Jenže odpověď nepřicházela, já se potil a ve vaně zatím lekl chudák kapr. Celkem jsem mu záviděl.

*

Jakž takž jsem se uzdravil den před Silvestrem. Zhubl jsem, pořád mi bylo strašně slabě a do krku mi někdo během spánku s takřka německou precizností implantoval několik kilogramů skleněných střepů. Nemohl jsem ani polykat a místo mluvení ze mě vycházelo bolestné sípání. Myšlení se mi naštěstí pročistilo natolik, že jsem vyrazil pouze do lékárny. Můj žalostný stav by sice mohl pohnout některou z Veroničiných kamarádek, ale to by ty mrchy musely mít kouska srdce v těle.

*